

silhouet de wachtruimte uit en kreeg haar weer in het zicht wanneer hij de hoek passeerde. Hij aanschouwde de dame die voor hem uit was gewandeld van achter. Ze was gekleed in een lang grofgebreide trui die elegant over haar billen viel. Haar zwarte dansende haar glom onder het onnatuurlijk gele licht die zich liet verstoppen in het systeemplafond.

De vele stappen die het tweetal moesten afleggen verraadde de lengte van de gang en uiteraard bevond haar praktijkruimte zich helemaal aan het einde. De afgelegde weg leek voor Victor een eeuwigheid te duren. Het vermoeide hem, maar zijn psycholoog klaarblijkelijk niet, want die bewoog zich soepeltjes voort richting de praktijkruimte. Haar dansende haren bewogen zich speels heen en weer bij elke pas en aan het einde van de gang verdwenen de zwarte krullen door een opstaande deur.

"Om te beginnen wil ik u zeggen dat ik een groot wantrouwen naar psychologen heb."

Ze keek hem aan met een geïntrigeerde glimlach rond de mond en gebaarde hem plaats te nemen. Ze opende haar linkerhand en een betrouwbare handpalm kwam tevoorschijn. Dit ging gepaard met een knikje dat alle rust van de wereld uitstraalde en ze nam zelf plaats aan de andere kant van het bureau. Victor oordeelde over haar eerste reactie en kon op dit moment niet meer van haar wensen. Ze kwam ondanks zijn uitgesproken wantrouwen niet al te bevooroordeelend over.

"Neem je tijd," sprak ze op een zachte toon.

Victor voelde dat ze in haar totaliteit, heel veel rust uitstraalde, maar het hielp niet tegen zijn argwanende weerstand. Nu het moment daar was, het moment om te spreken, kon Victor zich maar moeilijk uitdrukken. De spieren rond zijn kaken hadden zich aangespannd als stevig elastiek en hij voelde hoe de weerstand om te praten verder groeide. Hij opende zijn kaken iets, zodat zijn kiezen een klein beetje van elkaar kwamen. Hij keek gespannen de ruimte in.

Victor wenste wel te spreken, maar er kwamen geen woorden. Zijn ogen die voor een split-seconde de hare ontmoeten sloegen direct neer op de tafel die tussen hen in stond. Haar ogen bleven zoeken naar de zijne, maar Victor had zijn blik verstopt en strak op een punt op het bureau gepind. Hij bracht een pijnlijke grimas voort en schudde licht zijn hoofd heen en weer. Het was amper te zien vanaf de andere zijde van de tafel.

"Is er een misschien een specifieke reden geweest waarom je hulp hebt gezocht?"

Ze probeerde het over een andere boeg. Zijn lippen nog steeds strak op elkaar geperst, maar zijn blik vond uiteindelijk de hare. Zijn hoofd die in alle macht een subtiele bevestigende knik probeerde voort te brengen.

"Kun je misschien iets over je problematiek vertellen?"

Victor voelde grote weerstand. Een hoofdschuddend neen was zijn non-

verbale antwoord. Waar kon hij in godsnaam beginnen? De problemen waar hij mee worstelde teisterden hem al een groot deel van zijn leven. Waar was het misgegaan? Wat had hij het beter kunnen doen? Wat had hij beter moeten doen.

Klootzak! Spreek! Dit is je kans. Ga je zielig zitten zwijgen of ga je eindelijk eens de waarheid vertellen? Hij oordeelde keihard over zichzelf. Anderzijds, hoe groot gedeelte van de waarheid kon hij vertellen? Kon hij de waarheid überhaupt nog wel vertellen? Het wantrouwen blokkeerde hem. Had Victor een grote fout gemaakt door hulp te zoeken? Zijn emoties golfdan als een kolkende oceaan.

Hij voelde hier en daar een pijnlijke kramp in zijn middenrif. Een irritante pijn, alsof hij met zijn blote voeten over aangespoelde schelpen liep. De sensatie van de steken waren echter niet onder zijn voeten te voelen. Hij ervaaarde de stresserende steken in zijn borst, middenrif en in zijn buik. Het waren de pijnen die hij ervaaarde bij angst, paniek of hevig verdriet. Waar het vandaan kwam? Victor had wel enig idee. Waarom ze zich willekeurig leken te op te komen? Dat was de betere vraag. Ze manifesteerden zich in ieder geval wanneer het lichaam in hevige stress was.

"Misschien kun je iets vertellen over waar je bent opgegroeid?"

Het was een slimme zet van haar, want nu kon Victor iets uit zijn blokkade loskomen en langzaam zijn woorden vinden. Hij had van jongs af aan altijd al grote moeite gehad om zich persoonlijk te uiten. Een mens die diepe zelfhaat koestert, wenst niet over zichzelf te spreken, maar in dit geval werd er niet direct naar zijn gevoel gevraagd. Dit ging meer over het leven wat hij zich kon herinneren. Random feiten uit zijn verleden. Het voelde alsof de geschiedenis die hij kende, niet werkelijk van hem was. Dat Victor zijn anamnese alleen uit verhalen kende. Zijn brein weigerde het te accepteren als herinnering. Victors gortdroge strot ervaaarde hij nog steeds als dichtgeknepen. Desondanks schraapte hij zijn keel en vond langzaam zijn woorden.

"Hoe ben ik opgegroeid?"

Hij herhaalde de vraag hardop.

Op zoek naar het juiste begin.

"Opgegroeid bij een alleenstaande moeder."

De eerste zin. Zo opende Victor zijn verleden. Hij was opgegroeid zonder vader. Letterlijk al vanaf zijn geboorte, bedacht hij zich. Al vroeg in het leven moest hij de man des huizes spelen. Dat voelde hij althans. Terwijl zijn leeftijdsgenoten nog met een vrije geest mochten rondlopen, voelde hij al een grote verantwoordelijkheid. Hij was altijd een overbezorgd kind geweest. Overbezorgder dan andere kinderen. Hij had immers een groot verantwoordelijkheidsgevoel voor zijn moeder. Een veel groter verantwoordelijkheidsgevoel dan zijn gelijken leken te ervaren. Hij voelde

zich speciaal. Speciaal doordat hij meer taken op zich nam dan zijn leeftijdgenoten. Een soort negatief speciaal. Meer op een achtergestelde manier. Hij ervaarde het als een emotionele ballast. Een extra gewicht op zijn schouders die andere kinderen niet leken te kennen. Het was te zwaar geweest om te dragen voor de nog kleine Victor. Een absolute overbelasting.

Zijn biologische vader had hem en zijn moeder al vroeg in het leven in de steek gelaten. Slechts twee maanden na zijn geboorte had hij zijn biezen gepakt. Noodgedwongen hadden moeder en haar pasgeboren zoon bij familie moeten intrekken. Een tante en oom waren bereidt geweest om het tweetal tijdelijk uitkomst te bieden en hen op te vangen. Het echtpaar was echter zelf ook net met hun eigen gezin gestart en er was eigenlijk geen ruimte voor de ontheemden. Maandenlang hadden ze uit een koffer moeten leven. Geen eigen huis. Geen eigen kamer. Geen eigen respect. De woonkamer werd 's avonds omgetoverd tot een slaapkamer en de bank werd omgevormd tot een bed. Het voldeed. Hoe onaangenaam ook. Victors eerste bedje mocht echter wel behouden blijven. Het was een draagbaar reiswiegje geweest.

Hij was al vroeg in zijn leven een halve wees, maar een volle bastaard geworden. Achtergelaten door een man die hij zijn vader zou moeten noemen. Zijn moeder had altijd een zwak zenuwgestel gehad en ze was makkelijk vatbaar voor depressies geweest. Ook in deze periode had ze zich laten verleiden door de sluier van de duisternis. Een zwarte deken van depressie die gewichtig op haar ziel rustte. Ontheemd. Verlaten. Een emotioneel zwaar te dragen ballast. Uiteindelijk was het depressie. De extra last die zomaar over haar schouders werd geworpen. Wat ze ook probeerde, de negativiteit bleef. Ze Hilde stiekem en zacht door de nacht. Was het verdriet, de depressie zelf geweest of was het de wanhoop van de hele situatie?

"Leef elke dag, een dag en op een gegeven dag is het je laatste."

Een pijnlijke familiequote, die de uitzichtloosheid van haar leven onthulde. Victor had het vaak genoeg moeten aanhoren. Hetgeen ook een hoop vertelde over de psychologische omstandigheden van andere familieleden en vooral met welke instelling zij in het leven stonden.

Zijn moeder had geleefd met de zorgen en de constante druk over het vinden van een eigen adres. Na de stress van het onvoorzien dakloos worden, kwam er na enkele maanden eindelijk een appartement vrij voor de moeder en haar kersverse zoon. Het was een portiekwoning op sociale huurbasis. Een wonder en een zegen in een moeilijke huizenmarkt. Met een slaapkamer voor haar en een kinderkamertje voor Victor. Ondanks dat de kleine jongen een eigen kamer had, hield ze hem dichtbij. Was het uit onverzadigbare liefde voor het kind? Het zou kunnen. Het was misschien eerder het feit dat haar eenzaamheid werd versterkt door de ongemeubileerde ruimte en ze daarom wel wat extra gezelschap kon gebruiken. Met wat hulp van directe familie en de plaatselijke kringloopwinkel vulde het huis zich dan toch tot een leefbaar